

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 44, 2016

Nummer 44, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:8713](#) 28-10-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:3265](#) 26-10-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2998](#) 30-08-2016

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2016:6094](#) 31-10-2016

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:6962](#) 25-10-2016

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:6926](#) 15-06-2016

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 19-07-2016

Călin en anderen/Roemenië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid man in verzoek tot omgang. Aangenomen wordt dat de man de biologische vader is van het kind. Tussen de man en het kind bestaat geen nauwe persoonlijke betrekking, maar de man heeft wel recht op eerbieding van family life, omdat er een voornemen tot gezinsleven is. Ten overvloede en ambtshalve overweegt de rechtbank dat de man ook op grond van de bescherming van het privéleven ontvankelijk is in een verzoek tot omgang. Rechtbank gelast raadsonderzoek.

De man is bij tussenbeschikking in de gelegenheid gesteld om aan te tonen dat tussen hem en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat. Er zijn getuigen gehoord en foto's in het geding gebracht. De rechtbank concludeert dat de man niet is geslaagd in de bewijsopdracht.

De vrouw heeft betwist dat de man de biologische vader van het kind is. De vrouw heeft echter elders ook verklaard dat zij zwanger is geworden van de man. De rechtbank gaat er daarom vooralsnog van uit dat de man de biologische vader is.

Vervolgens stelt de rechtbank dat uit de zaak *Anayo tegen Duitsland* (EHRM 21 december 2010, appl.nr. 20578/07) kan worden afgeleid dat er ook familie- en gezinsleven bestaat als uit feiten en omstandigheden die zich hebben afgespeeld voor de geboorte van de minderjarige de conclusie kan worden getrokken dat er sprake was van een zogenoemd voorgenomen gezinsleven. Relevante factoren kunnen daarvoor zijn de aard van de relatie tussen de biologische ouders en een aantoonbare interesse in en toewijding naar het kind toe, zowel voor als na de geboorte.

De rechtbank concludeert uit de feiten en omstandigheden dat in voldoende mate is komen vast te staan dat de man zeer betrokken is bij de minderjarige. Dat volgt reeds uit de pogingen om in contact te komen, zoals blijkt uit de getuigenverklaringen. Dat de vrouw deze pogingen en de wijze waarop deze werden uitgevoerd als enorm bedreigend heeft ervaren doet daaraan niet af. De man is daarom op grond van artikel 8 EVRM ontvankelijk in zijn verzoek.

Vervolgens overweegt de rechtbank ten overvloede dat de man geen beroep heeft gedaan op het door artikel 8 EVRM beschermde privéleven, maar dat artikel 8 EVRM ambtshalve moet worden toegepast. Maar dan is het wel nodig dat de man feiten en omstandigheden stelt die maken dat het contact en de toegang tot zijn kind een belangrijk onderdeel vormt van zijn identiteit. Omdat de man de afgelopen jaren veelvuldig contact heeft gezocht met de minderjarige, maar de vrouw dat heeft afgehouden, concludeert de rechtbank dat de man ook op grond van de bescherming van zijn privéleven ontvankelijk is in zijn verzoek.

Kanttekeningen: De uitkomst inzake de ontvankelijkheid van man in zijn verzoek om omgang is bevredigend, maar de weg waarlangs tot deze uitkomst is gekomen, is kronkelig. Eerst concluderen dat er geen nauwe persoonlijke betrekking bestaat, wat naar algemeen bekend een vertaling is van 'family life', en vervolgens vaststellen dat wel een beroep kan worden gedaan op het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven, lijkt niet erg consistent. Evenmin is het consistent om ten overvloede in te gaan op het recht op bescherming van het privéleven, maar daartoe eerst te memoreren dat artikel 8 EVRM in dit opzicht ambtshalve moet worden toegepast. Afgezien van de vraag of artikel 8 EVRM ambtshalve dient te worden toegepast (lijkt me niet), leidt een ambtshalve toepassing niet tot een overweging ten overvloede. SW

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2016:6094

Zaaknummer: C/01/286206 / FA RK 14-6096_2

RECHTSPRAAK

Hoger beroep van minderjarige over de machtiging gesloten jeugdhulp. Hof overweegt dat de indruk ontstaat dat de minderjarige inmiddels alleen nog in de gesloten setting is geplaatst omdat er geen andere geschikte plek voor haar is op dit moment. Dat is echter op zichzelf geen geldige reden voor vrijheidsbeneming. Onduidelijk is verder welke stappen zijn gezet in het kader van het toewerken naar een thuisplaatsing, terwijl van de overheid een actieve houding mag worden verwacht. Hof beëindigt de gesloten plaatsing per 15 november 2016.

Het hoger beroep van de minderjarige strekt ertoe dat de maatregel van gesloten jeugdhulp wordt beëindigd of bekort, omdat de maatregel niet langer noodzakelijk is en ook overigens onvoldoende voortvarend wordt gewerkt aan vervolgstappen.

Het hof overweegt dat een machtiging gesloten jeugdhulp een verstrekkende maatregel is met een vrijheidsbenemend karakter die alleen dan gerechtvaardigd is indien en voor zover een minder verstrekkende maatregel ontoereikend is. In dit geval staat vast dat al enige tijd wordt toegewerkt naar een thuisplaatsing. Daartoe zijn onder meer de bezoeken van de minderjarige aan de ouders thuis uitgebreid en gaan de ouders wekelijks naar een cursus waarin zij handvatten krijgen aangereikt om met moeilijke situaties om te gaan. Zowel de moeder als de minderjarige hebben ter zitting naar voren gebracht dat de minderjarige in positieve zin is veranderd. Zij kan haar emoties beter beheersen en gezag accepteren. Het hof heeft ter zitting ook de indruk gekregen dat de minderjarige verstandiger is geworden. Verder vond de therapeute van de minderjarige EMDR-therapie niet nodig.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) en de gecertificeerde instelling hebben zich op het standpunt gesteld dat het nodig is dat de minderjarige tot 10 december 2016 in de gesloten instelling blijft. Die tijd is van belang om dingen te regelen, zoals de aanmelding en acceptatie van de minderjarige op een nieuwe school. Het hof overweegt dat uit de stukken noch ter zitting duidelijk is geworden welke stappen zijn gezet in het kader van het toewerken naar

thuisplaatsing en wanneer, welke hindernissen nog moeten worden genomen en binnen welke termijn te verwachten is wanneer een en ander is geregeld. Het hof laat een en ander voor rekening en risico van de raad vanwege de stringente eisen die aan een vrijheidsbeneming en de rechterlijke toetsing ervan worden gesteld, zoals ook voortvloeit uit relevante verdragen. Van de overheid wordt in dit verband een actieve houding verwacht, gelet op de belangen van de minderjarige. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de minderjarige, zoals onbetwist gesteld, het erg moeilijk heeft in de instelling, omdat zij dagelijks zowel fysiek als verbaal wordt gepest. Verder is niet gebleken dat er enige vorm van behandeling dan wel noodzakelijke observatie of diagnostiek plaatsvindt. De indruk ontstaat bij het hof dat de minderjarige inmiddels alleen nog in de gesloten setting geplaatst is omdat er geen andere geschikt plek voor haar is op dit moment. Dat is op zichzelf echter geen geldige reden voor vrijheidsbeneming van een minderjarige.

Een en ander is onaanvaardbaar naar het oordeel van het hof. Het hof beëindigt de plaatsing niet per onmiddellijk, maar per 15 november 2016 teneinde een verantwoorde thuisplaatsing vorm te geven. Het hof gaat ervan uit dat praktische zaken dan geregeld kunnen zijn.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-10-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:8713

Zaaknummer: 200.197.271/01

RECHTSPRAAK

Zwakke adoptie in Thailand door de neef van de biologische moeder. Verzoek om deze adoptie in Nederland te erkennen of om te zetten in een adoptie naar Nederlands recht en verzoek om de partner van de man het kind te laten adopteren.

De rechtbank heeft het verzoek tot adoptie door de partner van de adoptievader afgewezen, omdat, gelet op het zwakker karakter van de Thaise adoptie enerzijds daardoor het kind meer dan twee ouders zou krijgen en anderzijds naar Thais recht de moeder ten gevolge van de Thaise adoptie niet het gezag over het kind heeft verloren.

Tegen beide oordelen komt de verzoeker tot (stiefouder)adoptie in Nederland op.

Het hof overweegt als volgt. In de onderhavige procedure is geen sprake van een interlandelijke adoptie, maar van een adoptie naar het interne recht van Thailand. Het verzoek om tot erkenning van deze Thaise adoptie over te gaan dient dan ook te worden beoordeeld aan de hand van de vereisten van artikel 10:88 BW. Dit artikel bepaalt dat een in het buitenland gegeven beslissing waarbij een adoptie tot stand is gekomen, in Nederland onder bepaalde voorwaarden kan worden erkend.

Het hof overweegt dat aan de voorwaarden voor erkenning van de Thaise adoptie is voldaan, met name nu de adoptievader in 2013 vanuit Nederland naar Thailand is vertrokken en hier is uitgeschreven en de minderjarige vervolgens in 2014 met toestemming van de moeder door hem in Thailand is geadopteerd. Er doen zich geen weigeringsgronden voor erkenning voor. De Thaise adoptie kan daarom hier te lande worden erkend.

Vervolgens toetst het hof of aan de voorwaarden voor stiefouderadoptie in Nederland (artikel 1:227 e.v. BW) is voldaan. Dat is naar het oordeel van het hof het geval. In het bijzonder oordeelt het hof, anders dan de rechtbank, dat naar Thais recht de adoptie weliswaar een zwak karakter heeft, waardoor de banden met de moeder en haar familie niet volledig worden verbroken, maar dat naar Thais recht de moeder wel het gezag over haar kind door de adoptie verliest. De adoptievader is met zijn partner sinds de adoptie als stiefouder betrokken geweest bij de minderjarige. Zij leven ten minste drie aaneengesloten jaren samen. Het kind heeft

verder niets meer van zijn moeder en de onbekende biologische vader te verwachten. Het hof wijst de adoptie toe.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 26-10-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:3265

Zaaknummer: 200.184.710/01

RECHTSPRAAK

Pleegouder verzoekt vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing met betrekking tot de omgang met de ouder. De rechtbank oordeelt dat de pleegouder geen rechtsingang heeft met betrekking tot de aanwijzing en niet-ontvankelijk is in haar verzoek. Het verzoek wordt vervolgens evenwel behandeld als een verzoek in de zin van artikel 1:262b BW (geschillenregeling).

De pleegmoeder verzoekt vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing met betrekking tot de omgang met de ouder. Zij voert aan dat zij ontvankelijk is in haar verzoek, zij doet een beroep op artikel 6 en 8 EVRM en stelt dat zij in alle procedures ten aanzien van de minderjarigen als betrokkene is aangemerkt en er sprake is van *family life*. Het gezinsleven van haar wordt rechtstreeks beïnvloed indien de schriftelijke aanwijzing wordt opgevolgd, aldus de pleegmoeder.

De rechtbank overweegt dat een pleegouder op grond van de wet geen eigen rechtsingang heeft met betrekking tot een schriftelijk aanwijzing. In uitspraken voor 1 januari 2015 is de pleegouder incidenteel wel ontvankelijk verklaard op grond van artikel 8 EVRM. In de wetgeving die per 1 januari 2015 in werking is getreden, is aan pleegouders wel een rechtsingang verschaft in de vorm van de geschillenregeling van artikel 1:262b BW. De kinderrechter verklaart de pleegouder dan ook in haar primaire verzoek niet-ontvankelijk. Het verzoek van de pleegouder wordt vervolgens als een verzoek in de zin van artikel 1:262b BW behandeld en in dat kader is in afwijking van de schriftelijke aanwijzing een bezoekregeling vastgesteld die recht doet aan de minderjarigen, de pleegouder en de moeder.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:6962

Zaaknummer: C/13/616492 / JE RK 16-1174

RECHTSPRAAK

De vader vordert toestemming van de moeder om diabeteseducatie aan de vader te doen geven door Diabeter, zulks op straffe van een dwangsom. De voorzieningenrechter heeft de vordering toegewezen. Het hof bekrachtigt dit vonnis en veroordeelt de moeder in de proceskosten.

De vader vordert toestemming van de moeder om diabeteseducatie aan de vader te doen geven door Diabeter, zulks op straffe van een dwangsom. De voorzieningenrechter heeft de vordering toegewezen. De moeder is van dit vonnis in hoger beroep gekomen.

Het hof begrijpt dat de moeder zich zorgen maakt nu de minderjarige is gediagnosticeerd met diabetes type 1. Met de Raad voor de Kinderbescherming is het hof echter van oordeel dat deze diagnose de omgang van de vader met de minderjarige niet in de weg behoeft te staan. Zoals de moeder zelf erkent, is het omgaan met diabetes leerbaar. Het hof is, anders dan de moeder, niet van oordeel dat de diabeteseducatie van de vader in strijd is met het in artikel 11 Grondwet vastgelegde grondwettelijke recht van de minderjarige op lichamelijke integriteit. Bij de beantwoording van de vraag of de lichamelijke integriteit van een kind geschonden wordt, is het belang van het kind leidend. In casu staat vast dat het belang van de minderjarige met zich brengt dat hij regelmatig wordt geprikt om zijn bloedwaarden te bepalen en dat hij vervolgens, indien nodig, bij injectie insuline krijgt toegediend. Ook in het belang van de minderjarige is de voortzetting van de omgang tussen hem en de vader. Het hof acht de diabeteseducatie waarbij de vader de vaardigheden worden aangeleerd om op juiste wijze zorg te dragen voor het lichamenlijk welzijn en de veiligheid van de minderjarige in het belang van de minderjarige, ook indien deze educatie met zich brengt dat de vader de minderjarige zal moeten prikken om zijn bloedwaarden te bepalen en eventueel zal moeten injecteren om hem insuline toe te dienen. Van strijd met de lichamelijke integriteit van de minderjarige is in dit geval naar het oordeel van hof geen sprake.

Dat partijen, zoals de moeder stelt, niet met elkaar communiceren is naar het oordeel van het hof geen reden om thans de toestemming voor de diabeteseducatie aan de vader te onthouden. Eerst indien de vader de diabeteseducatie met goed gevolg voltooit, kan de

volgende stap naar onbegeleide omgang worden gezet. In het kader van dat traject zal aan de communicatie tussen de ouders gewerkt dienen te worden.

Het hof ziet aanleiding om, zoals door de vader verzocht, de moeder te veroordelen in de kosten van dit hoger beroep. Hoewel het hof ervan uitgaat dat de zorgen van de moeder om de gezondheid van de minderjarige oprecht zijn, heeft zij door haar weigering de vader de diabeteseducatie te laten volgen en in appèl te gaan, de voorlopige omgang belemmerd, terwijl op geen enkele wijze is aangetoond en evenmin aannemelijk is geworden dat de omgang en educatie niet in het belang van de minderjarige zouden zijn. Gebleken is dat de moeder reeds vanaf het begin fel gekant is tegen omgang tussen de vader en de minderjarige, om welke reden door de rechtbank telkens aan de voorlopige omgangsregeling een dwangsom is gekoppeld. Met haar houding vertraagt de moeder zonder aantoonbare noodzaak de rechtsgang waardoor ook de kosten van de rechtskundige bijstand voor de vader verder oplopen. Het hof veroordeelt de moeder gelet hierop in de kosten van het hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 30-08-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2998

Zaaknummer: 200.190.258/01

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Partijen hebben overeenstemming bereikt over de gevolgen van de echtscheiding en deze in een onderlinge regeling vastgelegd. De vrouw verzoekt daarnaast te bepalen dat de man gehouden is medewerking te verlenen aan het beleggen van een bespreking teneinde te komen tot een fiscaal gunstige uitwerking van de gemaakte afspraken. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat het niet gaat om een nevenvoorziening als bedoeld in artikel 827 Rv.

Partijen hebben in een onderlinge regeling overeenstemming bereikt over de gevolgen van de echtscheiding. Beide partijen verzoeken die regelingen deel te laten uitmaken van de echtscheidingsbeschikking. Daarnaast verzoekt de vrouw – kort gezegd – te bepalen dat de man gehouden is binnen vier weken na beschikking zijn medewerking te verlenen aan het beleggen van een bespreking tussen partijen, hun advocaten en een door elk van partijen te benoemen fiscalist teneinde tot een definitieve regeling te komen, waarbij de man heeft in te stemmen met fiscale optimalisatie voor de vrouw, zonder dat dit voor de man tot fiscaal nadeel leidt, en overige redelijke aanpassingen van de vrouw, voor zover dit voor de man geen onredelijk nadeel oplevert. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit verzoek niet worden beschouwd als een verzoek tot het treffen van een nevenvoorziening in de zin van artikel 827 Rv. Een dergelijk verzoek gaat de reikwijdte van dat artikel te buiten. Weliswaar wordt in artikel 827 lid 1 sub f Rv ook de mogelijkheid genoemd tot het treffen van een andere voorziening dan de onder a tot en met e opgesomde voorzieningen, maar dit dient blijkens de parlementaire geschiedenis bij de totstandkoming van genoemd sub f te gaan om eenvoudige geschillen die voldoende samenhang vertonen met de echtscheiding en die de procedure niet onnodig ophouden. Daarvan is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Partijen zijn in beginsel zelf verantwoordelijk voor de wijze waarop zij de gevolgen van de echtscheiding afwikkelen. In de situatie dat het hen niet lukt om afspraken te maken over de minderjarige kinderen, een uitkering tot levensonderhoud en/of de afwikkeling van het huwelijks vermogen, kan daartoe door de rechter een voorziening worden getroffen. Het valt daarom naar het oordeel van de rechtbank buiten het bestek van een echtscheidingsprocedure om de rechter, terwijl de voorzieningen (in dit geval door partijen zelf) reeds zijn getroffen, te

verzoeken (een van) partijen op te dragen mee te werken aan en/of in te stemmen met een (fiscaal) gunstige uitwerking van die getroffen voorzieningen. Het verzoek van de vrouw dienaangaande wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:6926

Zaaknummer: C/13/581930 / FA RK 15-1290 en C/13/604939 / FA RK 16/1893

RECHTSPRAAK

Călin en anderen/Roemenië

Vaderschapsactie. Actie slechts mogelijk in eerste jaar na geboorte op verzoek van de moeder of de wettelijk vertegenwoordiger.

Vervaltermijn. Overgangsrecht. Geen mogelijkheid om vaderschapsactie te starten tijdens meerderjarigheid. Schending artikel 8 EVRM.

De drie klagers zijn buiten huwelijk geboren. Ten tijde van hun respectievelijke geboortes werd in het Roemeense Burgerlijk Wetboek bepaald dat een vaderschapsactie niet later dan een jaar naar de geboorte gestart mocht worden. De procedure moet worden gestart door de moeder of andere wettelijk vertegenwoordiger van de betrokkene. Klagers waren allemaal vóór 2007 geboren. Hun moeders hadden geen vaderschapsactie gestart binnen de wettelijke termijn. Bij wet van 2007 (Wet nr. 288/2007) werd de verjaringstermijn ten opzichte van procedures die door de betrokkene zelf werd gestart, afgeschaft. In de overgangsbepaling werd de wet tevens van toepassing verklaard op vaderschapsacties die gestart waren door personen die vóór de inwerkingtreding van de wet waren geboren.

In 2001 startte klager 1 een vaderschapsactie tegen zijn vermoedelijke vader. De actie werd niet-ontvankelijk verklaard vanwege overschrijding van de wettelijke termijn. In 2008 startte klager 1 wederom een vaderschapsactie en wederom werd de actie niet-ontvankelijk verklaard. De nieuwe wettelijke bepaling was in strijd met het verbod van terugwerkende kracht in het civiele recht, oordeelde het constitutionele hof. In 2004 startte de moeder van klager 2 een vaderschapsactie, welke geen succes had omdat het de moeder niet was gelukt om op tijd medisch bewijs te leveren. Een tweede vaderschapsactie in 2008 werd niet-ontvankelijk verklaard met toepassing van de uitspraak van het constitutionele hof in de zaak van klager 1. De feiten in de zaak van klager 3 waren vergelijkbaar. Een beroep op de zaak *Kroon/Nederland* werd verworpen door het constitutionele hof.

In Straatsburg voerden ieder van deze klagers aan dat de mogelijkheid om een juridische relatie tussen hemzelf en de vermoedelijke biologische vader tot stand te brengen door middel van vaderschapsactie illusoir was. Voor het starten van een vaderschapsactie waren zij

volledig afhankelijk van hun moeder. Het EHRM overweegt dat de geboorte en de omstandigheden daarvan een onderdeel zijn van het privéleven van de betrokkenen. Respect voor het privéleven houdt in dat de betrokkene in staat is om de details over zijn identiteit achter te halen en omvat tevens het recht op informatie die relevant is voor de formatie van de persoonlijkheid. In het bijzonder wordt hiermee inbegrepen het recht om de identiteit van de verwekker te kunnen achterhalen. De onderhavige zaak verschilt van de situatie in de zaken *Phinikaridou/Cyprus* (EHRM 20 december 2007, zaaknr. 23890/02), *Konstantinidis/Griekenland* (EHRM 3 april 2014, zaaknr. 58809/09, PFR 2014-0096) en *Backlund/Finland* (EHRM 6 juli 2010, zaaknr. 36498/05). In die zaken startten klagers geen vaderschapsactie daar diens identiteit in de wettelijke periode onbekend was. In de onderhavige zaak is de vaderschapsactie gedurende de wettelijke termijn achterwege gebleven vanwege de onbekwaamheid van de klagers. Na de eerste verjaardag was de wettelijke termijn al verlopen. Als de betrokkene bekwaam wordt, heeft hij geen enkele mogelijkheid meer om de vaderschapsactie te starten. Voor het starten van de actie zijn klagers volledig overgeleverd aan de ijverigheid van hun moeders of wettelijk vertegenwoordigers. Uit de uitspraak in *Phinikaridou* blijkt dat er een tendens is in de lidstaten tot het bevorderen van de vaderschapsactie. Het recht van de zoon/dochter om een juridische relatie met de biologische vader tot stand te brengen wordt hiermee bevorderd. Een aantal belangrijke lidstaten kennen helemaal geen termijn voor het vaststellen van het vaderschap. In de lidstaten waar wel sprake is van een termijn, varieert deze tussen één en dertig jaar. Meestal begint de termijn echter te lopen nadat de persoon meerderjarig is geworden, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de datum waarop de identiteit van de vermoedelijke vader bekend is geworden. Het EHRM overweegt dat een wettelijke termijn van één jaar als zodanig redelijk is. Wat in de Roemeense regeling echter niet redelijk wordt geoordeeld is dat klagers geen enkele mogelijkheid hebben om de actie te starten tijdens hun meerderjarigheid. Evenmin wordt voorzien in een korte overgangsperiode na inwerkingtreding van de wet, waardoor personen in de positie van klagers een beperkte mogelijkheid zouden kunnen hebben om een vaderschapsactie te starten. Het EHRM verwijt de Roemeense constitutionele hof dat er te veel belang werd gehecht aan de rechten van de vermoedelijke vader en zijn familie ten koste van de rechten van de betrokkene in de positie van klagers. Het EHRM oordeelt de belangenafweging onbegrijpelijk. Het recht van klagers zou niet theoretisch en illusoir moeten zijn maar praktisch en effectief, aldus het EHRM.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 19-07-2016

Zaaknummer: 25057/11 en 34739/11 en 20316/12